

МАГДА БОРИСОВА
ХРОНИКА НА ЕДИН
АПОКАЛИПСИС

chitanka.info

Жегата беше непоносима и ставаше все по-голяма, но правителството явно нехаеше. Извозването на последните жители вървеше все така мудро. Всъщност висшите служители отдавна бяха отпътували със семействата си на луксозните правителствени кораби. Всеки ден стотици хора умираха от непоносимите горещини. Запасите от вода бяха почти изчерпани. Спекулата процъфтяваше. Една чаша вода вървеше за петкаратов диамант тази седмица, а миналата за тази цена можеше да си вземеш цяла туба. Слънцето продължаваше да се раздува и по този начин да се приближава застрашително към планетата. До двайсет дена щеше да погълне и втората планета от нашата система, а и метеоритен поток се беше задал откъм системата Вега... Беше ужасно!

Като военен бях участвал в много мисии, в битки по земя, въздух и вода. В открития космос се бях бил с други видове биологични единици от седем различни галактики, но по-трудна задача не ми бяха възлагали. Моята част отговаряше за реда и сигурността при настаняването на хората в спасителните полети. Разбрах, че е по-лесно да стреляш и взривяваш, да си в открит бой, отколкото да погледнеш в очите омаломощени от жегата, жаждата и страха хора и любезно да им обясняваш: „Не, госпожо, Вас и децата Ви няма в днешния списък. Ще Ви дойде реда след четири дена!“ Почти бях сигурен, че след четири дена няма да оцелеят. Работехме по осемнайсет часа в денонощието, вече трийсет и девет дена. Момчетата, видели какво ли не, сега също не изглеждаха добре. Вчера един се опита да дезертира скрит в багажното отделение на кораба. От Вътрешният отдел дори не приложиха протоколните процедури за бърз процес. Убиха го на място, ей тъй пред очите ни. Мислех, че по-лошо не можеше да стане. Бях сгрешил...

След поредния убийствено горещ ден не можех да заспя. Излязох да се разходя из базата, която заемаше площ над двайсет хектара. Тя беше една от двадесет и седемте точки на планетата, от която денонощно излитаха и кацаха товарните и пътнически кораби. Нашата беше най-голямата за Северното полукълбо. Около двеста милиона души чакаха зад електромагнитните стени своя ред да се качат на кораб и да отпътуват към нашия нов дом —колонизираната планета-приемник. Наоколо се мотаеха други уморени войници като мен. Реших да потърся някой и да обърнем чаша две „Вулкан“, новата

напитка, специално разработена за армията, която ти дава всичко — калории, енергия и добро настроение. Мисля, че едно време за такова производството са пращали в затвора, а сега дори безплатно ги раздават от Правителството. От нея хората повишават производителността си. По време на бой войниците пиехме по чаша на ден, а сега просто се наливахме с по няколко чаши, за да издържим. Проблемът е само в това, че после си доста ожаднял, но за нас имаше достатъчно вода все още. В бара до сектор 3, нашия сектор, намерих петима от моите хора с печални лица. Това бяха Макини, О,Хейни, Козловски, Иванов и Джекинс.

— Полковник, елате при нас! — се провикна О,Хейни, като ме видя.

Запроправях си път в тълпата към тяхното сепаре. Един доста пиян войник се блъсна непохватно в мен и за да запази равновесие увисна на врата ми. После съвсем членоразделно прошепна в ухото ми: „Сър, полковник Аврамович Ви чака в склада на 41 сектор. Спешно е. Пазете се да не Ви проследят.“

Съобщението завърши с „Червена лисица“ — парола, която с Аврамович си бяхме измислили още във военната академия преди повече от двацет години. И докато се осъзная, войникът продължи все така силно залитайки пътя си. Приблжих се до момчетата и се извиних, че не мога да остана, защото имам проблем със стомаха. 41-ви сектор се намираше в западния край на писта 8. От там излитаха само товарни кораби. Някой беше повредил осветлението пред склада. Влязох в голямото хале, което беше почти празно. Вътре също беше тъмно. Нямаше ток. Явно го бяха вече зарязали. Докато ровех в джоба за очилата за топлинен анализ, някой ме дръпна за ръкава.

— Мат, аз съм! — чух гласа на старият си приятел.

— Аве! — поздравих аз с нещо средно между поздрав и обръщение, което му бях измислил.

— Мат, нещо нередно става тук. — гласът му беше някак странен. Говореше трескаво. — Корабите. Хората. До новата планета не стигат всички. От седмици не са пристигали нови кораби оттам.

— Чакай. Успокой се. И говори по-бавно. Човече, от жегата ти се е изпепелил мозъкът! — казах му аз.

— Трябва да ти покажа нещо — каза Аврамович и ме помъкна към вътрешността на халето. Отвори с прост железен ключ малък

ръждясъл контейнер и ме набута вътре, а след мен и той влезе и затвори отвътре вратата. Дръпна ръка и се оказа, че се намираме в дъвен асансьор.

— Под този склад се намират стари бомбоубежища. Забравили са за тях след ремонтите и преустройствата на пистите и хангарите миналия век. — отговори Аврамович на незададения ми въпрос.

Асансьорът спря и се оказахме в огромна зала, пълна със стари компютърни устройства, на които обаче работеха хора. Двама от охраната тръгнаха срещу нас, но щом видяха Аврамович отдадоха чест и се оттеглиха.

— Добре дошъл в малкия ни щаб!

Бях ошашавен. Нищо не разбирах. Мислех приятеля си за слънчасал, а сега май аз не бях наред.

— Ела! — каза старият ми боен другар — Виж това! — и ми показва на един монитор. Това беше стандартен списък за пасажери за новите земи.

— Всеки ден работиш с тези списъци, Мак. Нали?

— Аха! — кимнах аз.

— Тогава не си и се запитвал как са подбрани хората в тези списъци? Защо понякога семейства се разделят в два различни кораба? Хората не са подбирани по адреси или по възраст. Абсолютно хаотично изглежда, нали?

— Какво приказваш, Аве? — казах аз — Имената така са били подредени от компютрите. Какво очакваш от машинария, измислена от българин? Нали и в Правителството сега повечето са българи — нищо не върви като хората. А и Слънцето сякаш е българин — толкова е непредвидимо. Процесът се ускори десет пъти по-бързо от очакванията.

— Нищо не е случайно. А колкото до Слънцето — правени са секретни експерименти, които увеличиха процеса му на разширяване. Списъците не са изобщо случайни. Преди време ме наказаха за два месеца да работя зад бюро в Главния офис. Така се запознах с едно момиче — Хана. Тя беше компютърен специалист. Откри нещо странно. Списъците са правени по алгоритъм, основан на здравните картони на населението. След два дена я намериха мъртва. Никой не знаеше, че се срещаме. Тогава още не се бях развел. Открих, че ми е скрила копие от доклада си сред моите вещи. Проучих го. Някой беше

селекционирал най-здравите и жизнени хора във втората част на списъците за отпътуване, не само тук, а и в останалите двайсет и шест пункта!

— В това няма смисъл, Аве!

— Стига си повтарял това! — каза с раздразнение Аврамович. — Слушай, това не е всичко. От почти година с моята част сме причислени към охраната на базата. Случайно попаднах на този стар команден център. От тук има сто километра подземни тунели, които излизат в пустинята. Бях намерил начин да влизам и излизам в базата без да ме забелязват. Така имах връзка с околния свят.

За последното искрено му завидях. Не бях излизал от базата близо година. Беше забранено. Провинилият се го очакваше смъртна присъда.

— Ако те хванат...

— Няма. Но това не е важно сега. Навън открих, че има чернорборсджии. Само в този район има двама, които срещу баснословно заплащане извозват пътници до новите земи. Корабите им са малки. Осемдесет — сто пасажери поемат. Кацат на нецивилизованите части на новата планета Езерипон 4, за да не ги хванат. Но последните месеци забелязали нещо странно. Нашите кораби се отклоняват от курса и поемат към системата Голямата Кришва.

— Голямата Кришва, но нали сме във война с тях? — не сдържах въпроса си аз.

— Дръжки! Правителството е сключило сделка с тях! Нашите кораби стоварват земяните на техните спътници. Продадени са като роби за техните строежи и отровни мини.

— Аве, това са бабини деветини!

— Не, Мат. Събрах две и две. Корабите — връщат се напоследък на всеки шестнайсет дена, вместо на осемнайсет, колкото е пътят от тук до новите земи и обратно.

— Бързат.

— Количеството изгорено гориво е по-малко от нормалното, а ако бяха бързали би било дори повече! — продължаваше да се аргументира Аврамович.

Главата ми започна да пулсира. Сякаш някой биеше тъпани вътре в нея.

— И защо навигационните настройки на корабите се правят само от навигатори само от Вътрешния отдел? — Аврамович не се отказваше. — И защо не работят комуникациите с колонията. Хората не могат да се свързват с близките си и да разберат как са?

— Бунтовниците взривиха...

— Няма бунтовници, Мат! Има само една огромна конспирация. И най-жестокото знаеш ли кое е? Че Правителството е продало и нас, войниците, за роби. Ние сме силни и здрави. Ще сме добри работници.

Огледах се наоколо. Посочих техниката и хората.

— Това са мои хора, Мат. Някои ги доведох отвън, други са войници. Събрах екип от доверени специалисти по какво ли не.

— „Проверявай всяка информация и от втори източник. Даже и родната ти майка да ти каже, че те обича!“ — изрецитирах девиза на разузнавачите.

— Точно така и направих, Мат, с тези хора и техниката, която успяхме да намерим. Не исках да ти казвам това преди да съм абсолютно сигурен в това, което приказвам и преди да имам план какво да правим.

— Какъв план, Аве? — избухнах аз. — Огледай се! Намира ме се в Ада! А сега ми казваш, че няма надежда, че всички или ще се опечем живи тук или ще бъдем роби на онези грозни мутанти от Голямата Кришва!

Отдавна се беше разведелило и дори слънцето беше нагорещило въздуха, когато се събудих. Явно бях проспал алармените звънци, които ни будеха. Това, което ме извади от прегръдката на Морфей беше настойчивото разтърсване на сержант Пейк.

— Полковник, събудете се! Сър, моля Ви! Сър!

Отначало дори не го познах. Виждах една размазана, неясна физиономия на още един войник.

— Мърръсъ — изломотих неясно, което трябваше да е ругатня. Езикът ми беше удебелен и сух, а в устата си имах гаден и странен вкус. Напрегнах се и успях да си фокусирам погледа. — Добрут, Пейк.

— Мат, искам да кажа, сър, добре дошли при нас! — Пейк видя въпроса в очите ми и обясни — Имахте температура и халюцинирахте. Бих Ви бекатин и ПМЦ. От два дни сте така. В същност бяхте в нещо като кома.

—Аха — кимнах аз и огледах спретнатата кутийка, която беше моята офицерска стая. До леглото ми беше сложена биоразградима погребална капсула. От вида на този предмет ми призля.

— Значи сте чакали да гушна букета?

— Не, Сър! Не намерихме по-подходящ съд. Медикаментите не помагаха и някой предложи да Ви потопим в студена вода, за да намалим температурата на тялото Ви. Оказа, че тази капсула е с оптимален обем, така, че с най-малко вода да се получи.

Усмяхнах се. Имах страхотни войници. Не, всъщност бяха повече от това — бяха ми приятели. Само приятел би отделил от ежедневната си доза вода, за да може моя милост да си взема вани...

— Да знаеш какви шантави неща сънувах, сержант! — смених темата, за не забележи Пайк колко съм трогнат и развълнуван от грижите към мен. Протегнах се и небрежно разтърках очи, за да изтрия издайническа сълза. Моят болногледач ми тикна в ръцете чаша с неиндентифицирана зелена течност. Тя пооправи вкуса в уста ми и ме досъбуди. Мамка му! Не са били сънища — това наистина се случваше!

Спомените ми от преди два дена се върнаха в най — малките детайли — срещата със стария ми приятел, посещението в тайния контролен център, ужасните разкрития за конспирацията на Правителството, с която ще продадат половината земяни в робство, и разбира се планът на Аврамович и хората му, от които сега и аз бях, как да спасим колкото се може повече, и нашите собствени кожи, разбира се! Действителността ме халоса като железен юмрук. Повърнах върху чаршафите. Пайк се засуети като квачка около мен. Помогна ми да стана и почти ме замъкна в капсулата за лична хигиена.

— Ужасно съжалявам, че съм проспал първата истинска вана в живота си, Пайк! — казах като излязох от хигиенната капсула. От години водата намаля, а за нейното прахосничество като къпане във вани или басейни се плащаха твърде солени глоби.

— Сър, говори се, че в помещенията на Вътрешния отдел имало басейн.

— Шибани копелета! — изредих по техен адрес всички попикантни псувни за които се сетих. Пайк също додаде малко от себе си.

— Сър, забравих да Ви предам, че докато бяхте болен, мина да Ви види ваш стар приятел, този, който Ви открил припаднал зад бара, капитан Кафо.

— Кафо, ли? — името нищо не ми говореше.

— Остави ви подарък. — и Пайк ми подаде малка кутийка. Вътре имаше някакво обло червено плодче. Държах го с два пръста и го оглеждах внимателно. По него имаше ситни жълти точки, но най-вече ме порази аромата му!

— Знаеш ли какво е това, Пайк?

— Виждал съм го на картинки. Това е ягода, сър, плод на многогодишно тревисто растение. Смятали са тези плодове за много полезни за здравето, както и за потентността. — изрецитира войникът. — Бих предположил, че този е купен от черноборсаджиите.

Погледнах кутийката. От вътрешната страна беше надраскано 41>24h Ав. Аврамович ми определяше среща в полунощ в Контролния център. Прибрах обратно плодчето в кутийката.

— После ще го изям. Имам специално поръчение за теб, Пайк. Кажи на всеки един от нашите, че довечера в 23 часа ви искам в хангар 38. И никой друг не бива да разбере или дори да заподозре! Особени онези от Вътрешния! Имам да ви съобща нещо много важно.

Една искра блесна в очите на войника. Обзалагах се, че Пайк помисли че ще искам отмъщение, защото вътрешните застреляха наш човек без процедура. Не го разубедих. Първо, защото предпочитам да вярва в това. Нека така предаде и на другите. Жаждата за мъст и справедливост ще ги направи особено дискретни и ще се съберем без рискове. И второ — защото Пайк не грешеше напълно — за онези от Вътрешния бях подготвил една две изненади... от сърце.

— Сър, разрешете да напусна! — изопна се и козирува по устав Пайк.

— Да, върви. Побързай!

Реших целият ден да си останах в стаята. Използвах неразположението си да дообмисля нещата. С тази моя болест бяхме загуби цели два дена. Аве и хората му не бяха предприели нищо. Очевидно заради мен бяха отложили началото на операцията. Нямаше време обаче за повече бавене. Според разшифровките до двайсет денонощия ще излети и последният кораб от Земята. най-слабите, ако още са живи до тогава, ще бъдат оставени да се опекат тук. Планът

беше с моята част да ликвидираме Вътрешния отдел. После да натоварим на последните кораби колкото се може повече хора и да се отправим към колонизираната планета. На хората на Аве се падаше задачата да разрушат комуникациите. Планетата трябваше да потъне в информационна тъмнина, така че нито от новите земи, нито от другите двайсет и шест летища тук на Земята, да могат да разбират какво става тук, нито пък съюзниците им от Кришва. А докато се усетят — вече ще бъдем в задния им двор и ще ги ударим! Просто и ясно! Брилянтно! Моите хора и тези на Аве нямахме и осемдесет човека, а хората от Вътрешния надхвърляха хиляда и двеста. Това беше лесната част. С моя специален отряд от осем човека съм сменял правителства, завземал съм орбитални станции... Всичките ми хора бяха изпитани в битки. Имах доверие във всеки един от тях. Само че даже и да успеем да кацнем в Новите земи как ще се бием с Правителството? Ами хората, които са продадени за роби — как ще ги измъкнем от Кришва? Главата ме заболя. Сензорите ме известиха за посетител. Погледнах в монитора. Беше Аврамович. Пуснах го.

— Аве!

— Аве! Изплаши ни, Мат! Получи ли подаръка ми?

— Аха! Защо дойде? — огледах се нервно.

— Не ставай параноик! Дойдох да видя болен приятел. — усмихна се той — за който аз нося отговорност. Това беше от шока, Мат. Искях да видя как си. Подаръкът ти е от вчера. Трябваше снощи да дойдеш.

— Довечера ще разкрия на момчетата конспирацията. Гарантирам за всеки един от тях! Още тази нощ, ако решим, можем да започнем операцията.

— Знам, Мат. Друго не съм очаквал от теб и хората ти.

— Само че, Аве, — започнах колебливо.

— Знам, Мат, но това е единственият шанс за тези отвън — и той направи неясен жест с ръка — за твоите, за моите войници, за човечеството дори.

— За каква част от човечеството говорим? За идните двайсет денонощия ще излетят не повече от петдесет—петдесет и два пътнически кораба. „Алтай 3027“ побират максимум пет хиляди човека пасажери и екипаж. най-много още двеста души можем да вместим, а „YZ 3“ са по-малки — само хиляда максимум. И така — по

един „Алтай“ дневно — това прави сто и четири хиляди и още трийсет хиляди — Аве, само сто трийсет и четири човека! Това е по-малко от един жилищен квартал!

— Това е по-добре от нищо. А имаме и още тринайсет малки кораба на разположение — общо ще вземат още тринайсет хиляди.

— Е, това променя всичко. — усмихнах му се аз.

— Определено. — влезе в тона ми той.

— Е, кога ще започваме?

— Кога ще сте готови?

— В три часа се сменят смените — тогава ще можем да се справим — бързо и незабелязано да влезем в спалните помещения.

— Добре, в три часа ще прекъснем комуникационните вериги. Очаквайте сигнала. *Carpe diem*, Мат!

— *Carpe diem*! — стиснахме си ръцете и Аврамович тръгна. „*Carpe diem*“ — „Хвани деня. Улови мига.“ Като млади кадети бяхме издигнали тази латинска сентенция в наш девиз. Всеки ден в нещо трябваше да успяваме. Да нямаме нито един пропуснат ден. Сега на края на планетата Земя, когато щяхме да спасяваме хора от смърт и робство, като същевременно нарушавахме клетвите си към Правителството и по този начин се превръщахме в изменници и диверсанти, сега няхахме право да изпуснем нито миг!

Облякох защитния си костюм и отидох да видя моите хора как се справят на постовете си. Искях да се разтъпча. Разбира се далеч по-удобно би ми било, ако бях отишъл в приятно климатизираните гимнастически салони за офицерите, но имах нужда да постоя под открито небе, ако ще и огън да се сипе от него. Скоро тази планета вече нямаше да бъде мой дом. Още около три месеца по нея щяха да живеят най-приспособимите към топлината насекоми, влечуги и разни микроорганизми, но накрая и те щяха да загинат. Потънал в мисли за чудовищната безотговорност, с която човечеството беше стигнало до този катаклизъм, бях стигнал до пропускателен пункт Омега 1342. На смяна бяха Атасатурян и Гибс, които сега бяха влезли в сериозен спор с някого. Това тук ставаше често. Хората не искаха да тръгнат без близките си или искаха да изпреварят реда си. Заповедите бяха ясни — ако има неподчинение да се използва оръжието. Контролните изстрели във въздуха вече не вършеха работа, затова сега още първият път се стреляше по месо. И без това имаше предостатъчно хора, които

трябваше да се евакуират. До скоро приемах без да оспорвам или обмислям тези заповеди като всеки добър войник. Бях възпитан и дълбоко вярвах, че няма нищо по-добро от установения ред и дисциплина. Ала светът ми се обърна наопаки. Реших да разбера какъв е конфликтът на пункта и да не допусна мои хора да отнемат нечий невинен живот, за който да съжаляват като научат цялата истина от мен тази вечер.

— Моля Ви, сър, — крещеше младеж от жълтата раса — пуснете я!

— Отдръпнете се! — с безизразен глас изкомандва Гибс и посегна към оръжието си.

— Какъв е проблемът, сержант? — гласът ми го сепна и той мигом се извъртя към мен, но ръката му си остана на оръжието.

— Сър, този тук е от списъка за утре. Номер YZ101553, обаче настоява да мине сестра му, а нейният номер е чак след десет дена.

— Сър, — момчето отправи умоляващ поглед към мен — тя няма да издържи толкова време. Вижте я.

На земята до него беше седнала девойка на около 20 години. Беше много изнемощяла и отслабнала. Момичето ме погледна с уморените си тъмни очи. Взех бързо решение. Наведох се и му помогнах да се изправи. Тихичко му пошепнах „Не се бой. Ще ти помогна.“ После на висок глас изкомандвах:

— Арестувам сестра Ви на основание Протокол 10397, а Вас Ви съветвам без повече приказки да си заемете мястото сред пътниците.

Сестра му го погледна и лекичко му кимна. Атасатурян и Гибс ме изгледаха изненадани. Първо такъв протокол не съществуваше. Второ вероятно бяха решили, че още не съм се оправил. И сега се колебаеха дали да сигнализират горестоящите за моята неадекватност или не. Аз им намигнах и се отдалечих прихванал азиатката през кръста. Бях сигурен, че няма да ме издадат. Вече бяха започнали да обработват следващия пътник, без да знаят, че го изпращат на сигурна смърт в отровните мини.

— Благодаря Ви, сър. — гласът ѝ беше доста немощен, но толкова приятен.

— Как се казваш?

— Му Лин.

— Му Лин — повторих след нея. — Добре. Сега ще те заведе при една приятелка, за да те скрие, а при първия удобен случай ще отпътуваш от тук. — хванах се, че й говоря нежно като на дете.

Приятелката, при която щях да я скрия, беше Нели О. — една от многобройните щатни интимни терапевтки — ЩИТ в съкращение. Абе, проститутки казано направо! Ръководството на армията беше поверило в ръцете на близо стотина работнички грижата за психичното равновесие на момчетата, разбира се срещу баснословно заплащане. И така тези жени бяха още една гаранция, че войниците и офицерите ще са годни да изпълняват ежедневните заповеди. Нели О. беше дипломиран доктор по психология. Тя лично беше приела тази работа от филантропски подбуди. Запознахме се когато една вечер преди месеци попаднах на нея. Бях отишъл там да разпусна, а срещнах истински забавна и интелигентна жена. Тя бързо успя да ме предразположи да говоря за себе си. Бъбрехме си цяла нощ за какво ли не. Допаднахме си като приятели. За секс и не отворихме дума. Не мисля, че е лягала с повече от трима—четирима клиенти въобще, а е една от най-заетите.

— Ей, любовнико, отдавна не си идвал! — ме посрещна Нели О. на прага на апартаментата си. После огледа внимателно Му Лин.

— Направи ми услуга, мис О., скрий това пиленце за няколко дни. — казах аз и весело й смигах.

— Ела тук, мила, — грижовно каза Нели О. на Му Лин — ще се погрижа за теб. Влез вътре и се разполагай!

Извадих и подадох кутийката със странният плод на Му Лин, а тя се надигна на пръсти. Целуна ме по бузата и изтича бързо в стаята.

— В какво ме забъркваш? Има ли опасност да загубя мястото си на кораба?

— Разбира се, но няма да ти трябва. Ще те уредя на по-добър! Гледай да ти готов багажа, а сега ме извини. — И си тръгнах.

Да ме вземат мътните! Къде ми беше акълът? Компрометирах цялата мисия с това фиаско преди изобщо да е започнала! Чакай да видя колко забрани наруших. Първо — спрях моите хора да си свършат работата — да премахнат вражеския елемент, тоест да застрелят без причина брат й, а може би и нея. Второ — вкарах външен човек в базата. Трето — замесих и доктор Нели О. Можеше Гибс и Атасатурян да извикат вътрешните или докторите и тогава или щяха да ме тикнат в

психото или да ме убият на място в най-добрия случай. Ако обаче попаднеш на по-прозорливи, тогава с препарати и мъчения щяха да се доберат до всичко, което знам и до приятеля ми Аврамович и хората му. Минах през две зони от базата мъкнейки външен човек и имах късмет, че не срещнах висшестоящ офицер или от вътрешна сигурност. Е, стореното — сторено! Я, по-добре се прибирай на хладно, Мак! — си казах — за да не направиш още някоя друга глупост!

Трийсет и осми хангар беше превърнат в склад за старите, излезли от употреба совалки и скутери. Склад е много силно казано. Беше си направо морга за стари хвърчила. Тук нямаше охранителни камери или сензори. Два — три пъти сме си правил тук частни партита. Нищо неприлично. Просто място, където можеш свободно да кажеш пред приятели какво мислиш за тези от Правителството и техните майки без да се страхуваш да бъдеш екзекутиран за подривна дейност. Да, освен непоносимата топлина, хранителната и питейна криза, живеехме в тиранична диктатура. Мислех си, че Главният министър и хората му са просто откачени параноици, изиживяващи се като велики вождове на човечеството. Сега си дадох сметка, че са имали известни основания да се страхуват.

Един по един хората ми се събраха. Наредих да сложат на входовете на халето сензорите за движение и да включат заглушителите за сигнал и биоактив. Тези свръхпредохранителни мерки изостриха съвсем любопитството на войниците.

— Приятели, — започнах аз. Гласът ми беше сух и все едно не беше моят. Огледах ги. На всеки един от тях бих поверил живота си без да се замисля — мъже и жени на честта! Сега предстоеше да ги поведе в най-трудната и опасна мисия.

Бях си подготвил кратка встъпителна част, с която да ги мотивирам за новата задача, както ни бяха учили в Академията военните психолози, но реших да зарежа тази част. Вместо това с прости думи им преразказах за срещата си с моя стар боен другар, разбира се без да споменавам имена и локализации, и за чудовищната сделка на Правителството. Хората слушаха мълчаливо, но очите им казваха всичко — ужас, яд, озлобление. Да, щяха да ме последват, дори да няма шанс и един от нас да оцелее. Когато свърших в помещението настана гробна тишина.

На изхода ме чакаше Рони О,Хейни.

— Сър, знаете, че преди да вляза в армията една година учих в техническия университет. — започна Рони. Кимнах. Бил е отличен ученик, приет без приеман изпит в университета. Изключили го заради любовна афера с преподавателка, негов научен ръководител. Приел да дойде в армията заради възможността след две години служба да се върне пак като студент, ала Мария, неговата изгора, починала и той изгубил желание, а сега университет вече нямаше... — Учех, знаете, в катедрата по екзобиология. Сър, има планета, която е годна за обитаване и се намира по-близо от предложената. Ако ми дадете един ден ще Ви го докажа. Ще направя точни изчисления колко курса ще направят корабите до там за оставащото време. Прогнозата ми е, че поне още десет курса на кораб може да се направят или това са около 50 000 човека. Спасени още 50 000 човека! Помислете над това, сър.

— О, Хейни, това е добра новини. Трябва да те запозная с екипа на Аврамович. Ти сигурен ли си? — Струваше ми се твърде хубаво, за да е истина.

— Мария, искам да кажа академик Шулц, ходила със секретен екип на Главно управление сигурност и разузнаване. Каза, че дишали без скафандри там. Имало и растителност, от която тя взела проби и била годна за храна. Планетата била млада. Животинският свят бил в началото на еволюцията си и още не бил излязъл от океаните. Водата била със същата формула H_2O и много чиста. Валял дъжд често. После проучванията бяха изоставени внезапно заради сериозните катаклизми тук. Така или иначе отдавна беше решено Езерипон 4 да бъде нашия нов дом, но сега нещата имат логика.

— За кои неща говориш?

— Братът на Мария — Адам също е бил в екипа, като специалист океанолог. Преди да загинат с Мария в мистериозната катастрофа, той многократно писа доклади до Правителствената комисия по евакуацията с предложение C2D4 — така се казва тази планета, да стане приемника. Денят, когато умря, щеше да даде интервю за медиите и да обвини Правителството в нехайство.

— Значи сега смяташ, че е бил убит? Виж, има логика в това. — съгласих се аз. — Добре, изготви доклад, войнико, а аз утре ще те запозная с моя приятел. 50 000 човека още! Това е просто чудесна новина. — Потупах го по рамото на търгване. Стори ми се, че мернах сълзи в очите му. Рони беше войник, но дори и ние имаме чувства.

Току що беше узнал за огромната конспирация срещу населението на Земята, сделка в която ние бяхме пионки. Чудовищно предателство, извършено от шепа алчни за пари и власт хора. А сега осъзна че и неговата любима е била убита, за да не издаде същите тези хора. Беше ядосан, угнетен и озлобен. Чувствата, които сега го бяха обзели щяха да го направят по-работоспособен или пък не.

Нямах търпение да говоря с Аврамович. Изпратих му кодирано съобщение да се видим в антистрес центъра, както се наричаше бараката. Няма нищо необичайно двама познати да се засекат при интимните терапевтки, а и така щях пак да видя Му Лин.

Сблъсках се с д-р Нели О. на вратата. Беше си навлякла предпазния костюм.

— Здравей, красавецо! — поздрави ме тя. — Съжалявам, че ме изпускаш, но имам излизане — смигна ми тя — но и без това не идваш при мен, нали?

— И да и не! Исках и теб да видя, но и поканих един приятел.

— Аха! Влизай и се чувствай като у дома си. Твоето пиленце ще те посрещне, пък кой знае... — и пак ми смигна.

— Как е тя? — попитах.

— Беше обезводнена, но се окопити вече. Тя е изумителна.

— Аха! — ухилих се тъпо.

— Тя е много грациозна и красива, но друго имах предвид. Има способности на медиум и въпреки, че не е тренирана, може да разчита някои неща, а и да въздейства на психиката.

— Искаш да кажеш да хипнотизира?

— Не точно. Но би могла да се научи и на това. Като младши — асистент работих в клиника, където обучавах надарени хора. Бих могла да ѝ помогна да се усъвършенства. Сега бързам. Ще говорим друг път. Чао и умната!

Когато влязох Му Лин тъкмо носеше две чаши вода. Подаде ми едната.

— Знаех, че ще дойдеш. — каза тя. Беше облечена в дълга рокля с гол гръб в златисто, което подчертаваше цвета на кожата ѝ. Изглеждаше възхитително.

— Изглеждаш... — започнах аз.

— А ти изглеждаш уморен. — не ме остави да довърша. Хвана ме за ръката и ме заведе до креслото. — Седни и ще ти разтрия

раменете. Ще се почувстваш по-добре. — Докосването ѝ беше възшебно. Изведнъж почувствах как цялата умора изчезна и ми стана леко и спокойно.

— Фантастично. — прошепнах аз.

— Твоята приятелка смята, че имам специални дарби да помагам. — засмя се Му Лин. — Майка вярваше, че ще бъда лекарка като баба си, но нямаше кога да уча...

— Не искам да заспивам. Чакам един приятел. Имаме важен разговор.

— Няма, Мат, ще си по-буден от всякога. — Тя седна на креслото срещу мен като си подви краката под тялото. Гледаше ме някак замислено. После внезапно попита — Брат ми в опасност ли е?

Брат ѝ?! Той вероятно вече е заел мястото си кораба. Ако акцията ни успее, утре неговият кораб ще е първият, който ще поеме по новата дестинация към свободата и новия живот.

— Още не знам. Каквото зависи от мен...

— Значи е в опасност. Ти си добър и искрено загрижен за хората.

— Всичко е ужасно объркано, Му Лин.

Алармата извести, че има посетител. Погледнах монитора. Отпред стоеше Аврамович.

— Му Лин, моят приятел е тук. Отвори му, а после върви в другата стая. Трябва...

— Знам, да поговорите за вашите тайни. — каза Му Лин тъжно и тръгна към вратата.

Аврамович похотливо измери момичето с очи. Тя смутено се шмугна в съседната стая.

— Аве! — приветствах го. После му предадох набързо разговора си с Рони. Темата определено го заинтересува, въпреки че остана скептичен.

— Проверявай всяка външна информация! Рано е още да възлагаме надежди, Мат. Доведи твой човек в нашия контролен център. Ще проучим и този вариант, но засега не казвай на другите. Не искам посърнали лица заради някаква хипотеза.

Поговорихме още малко и Аврамович тръгна. След като напусна Му Лин влезе в стаята.

— Не ми харесва този човек, Мат. Той крие нещо.

— Разбира се, че крие! Не съди за него лошо. Мисля, че даже му хареса. Той те помисли за труженичка. — се опитах да я успокоя. Жени, ако ги гледаш по-сладострастно, те вземат за боклук.

— Трябва да вървя сега, Му Лин. Ще дойда когато мога. Не излизай оттук, а и доктор Нели да не излиза. Навън довечера ще е опасно! Разбра ли? — Хванах я за рамене и повторих въпроса си бавно. — Разбра ли ме?

— Да, Мат, върви и не се тревожи за мен. Всичко ще мине добре! — После ме целуна леко. Този път по устата. Отвори вратата и докато се опомня ме избута навън.

Мат, жените са голяма беля! Завъртат ти главата и правиш щуротии. После се опитват да те отцепят от приятелите и докато се усетиш — ще бъдеш венчан... Карах се на себе си за втори път днес. И въпреки това Му Лин беше така очарователна! Дори Нели О. да грешеше, успяваше да отгатне състоянието на хората. Не ѝ липсваше и богато въображение. Напомняше ми на майка ми, която все ме предупреждаваше като дете да не дружа с това или онова момче, че псували или се биели. Разбира се аз правех същите бели като другите хлапета. Да, жените искат да ни контролират и в повечето случаи постигат своето с известна част от мъжете. Минах през склада за оръжие и взех три резервни пълнителя. Напоследък никой не водеше точен отчет колко и кога си зареждаш оръжието. Мисията ни беше да осигуряваме реда, а как не искаха да знаят. След два часа пак минах през склада. Първата смяна на складовите работници беше свършила. Взех още три пълнителя, газова граната, от смъртоносните, и протонова лампа от втората смяна, пак без въпроси, разписки и увъртания. Ако имаха в наличност с радост биха ми дали и водородна бомба. Както винаги съм казвал преди мисия, че не оръжията печелят битката, а по-добрата стратегия. В случая разчитаме на изненада и бързина.

Операцията започна точно в три часа. Всичко трябваше да стане светкавично и по възможност максимално тихо. Хората извън базата не трябваше да научат за сега нищо. В противен случай не бихме могли да овладеем хаоса, който би настъпил. Беше решено: „Без пленници“! Никога преди това не бях убивал свои. Ако зависеше от мен, бих ги натоварил на първия кораб и право към Голямата Кришва, но не можехме да си позволим да се лишим от нито едно летателно средство.

Вътрешният отдел се намираше в Сектор 4. Лейтенант Иванов с отряд от два̀сет и пет човека поеха жилищния комплекс. Според архитектурните планове той имаше дванайсет нива, всичките под земята разбира се. Мястото беше строго охранявано.

— Знаете ли как са ловили лисици, полковник? — ме беше попитала Алекс Дженкинс. — Пускали са димка в дупката и лисицата сама излизала и хоп направо в ръцете на ловците!

Идеята ѝ се хареса на всички. Точно в три часа някой от хората на Аврамович задейства алармата за земетресение в сградата им. Това природно бедствие беше станало нещо обичайно, заради геомагнитните бури в слънчевата система. Когато си в постройка, вкопана в земята, е наложително да си известен и да се евакуираш от там навреме. Аз и останалата част от моята група трябваше да атакуваме Командния център точно когато се сменеше смяната. Това означаваше, че ще нахълтаме в най-охраняваната постройка в цялата база при около четиристотин човека, при това въоръжени.

Малко преди три часа метеоритният поток откъм Вега достигна земната орбита. Някъде на изток огромен огнен език раздра небето и голям къс падна на Земята. Усетиха се леки вибрации. Сега можехме да припишем повредата на системите на потока от астероиди. Поне веднъж природата беше на наша страна. В три часа комуникациите бяха прекъснати, както и осветлението пред Сектор 4. Хакер от екипа на Аврамович ни беше осигурил достъп до първо и второ ниво на Командния център. На първо ниво неутрализирахме осем души охрана, които дори не успяха да си извадят протонните бластери. Второ ниво беше заето от офиси, в които чиновници чинно правеха таблици, схеми и безсмислени изчисления. Отново никаква съпротива. Принудихме един от тях да ни отвори асансьорите за долното ниво — там откъдето всъщност се контролираше цялата база чрез мощни компютри и множество сензори, камери, микрофони, дешифриратори... Операцията вървеше като по масло. Дори прекалено добре. Това трябваше да запали една малка червена лампичка в главата ми. На трето ниво ни бяха устроили засада. Попаднахме под обстрел. Атасатурян и Козловски бяха убити. Асансьорите бяха блокирани, а аварийните изходи добре укрепени — пътят ни назад беше отрязан! Ние бяхме два̀сет и седем човека, а срещу нас бяха около триста въоръжени до зъби. Някой ги беше предупредил за нашето идване.

Чиновниците и мониторинг експертите от това ниво не би следвало ежедневно да изпълняват задачите си с бронирани жилетки и последен модел лазерни „Смит енд Уенсър“. най-лошото беше, че бяхме на техен терен. Оставаше ми само един пълнител. Бях повалил най-малко двайсетина човека до тук, но те все още ни превъзхождаха.

— Гибс, кажи на хората да си сложат маските! — наредих аз и той се запромъква пълзейки към останалите. Щях да пусна газова граната. Системата за контрол на въздуха щеше да реагира светкавично и да се отворят аварийните изходи, а въздухът щеше да се засмуче от аспирация бързо, но не достатъчно бързо за неподготвените! Добре, че бях инструктирал подчинените си да носят маските си винаги при операция. Не съм набожен, но се обърнах с молба към Създателя гранатата да не е повредена. От жегата често оръжията даваха дефекти. С почти безшумно съскане газът излезе от флакончето. Протонен залп отнесе стената вляво от мен. Свистене и гърмежи продължаваха да идват от всички страни. Една минута, две — боят не спираше. „Сигурно граната е била дефектна!“ — си помислих. Изстрелях и последния си пълнител. Успях да сваля петима. Пронизителните аларми за газ писнаха внезапно и стрелбата спря. Чувах се само предсмъртни хрипове и кашляне на враговете ни. Постоях още минута седнал на земята. После бавно се надигнах и огледах. Виждах моите хора как се изправят. Вратите на аварийните изходи се бяха отворили широко, а около тях имаше купчини тела на мъртви войници. Петима от моите хора бяха мъртви, а още шестима ранени. Навън вече чакаше екипът на лейтенант Иванов. При тях операцията беше минала без изненади и жертви.

В четири и десет всичко приключи. В базата пуснахме официално комюнике, с което информирахме войниците, че тази нощ сме разкрили заговор на хората от Вътрешния, които са се били приготвили да се евакуират с един от товарните кораби и сме постъпили към тях стандартно, като към дезертьори. Метеоритният дъжд, продължаваше по нататък комюникето, е извадил от строя всички системи, осигуряващи комуникационните връзки. Временното командване на базата, по предложение на Аврамович и подкрепено единодушно от моите войници, беше възложено на моя милост. Да стана комендант на базата не влизаше в плановете ми. Не бяхме

обсъждали този въпрос преди с моя стар приятел, а пред всички не можах да откажа тази чест.

Рони беше изчезнал. Опитите ми да се свърза с него бяха безуспешни, тъй като комуникациите не работеха. Тялото му не беше сред убитите, всъщност чак сега осъзнах, че не взе участие в акцията. Аврамович твърдеше, че някой от моите хора беше предупредил тези от Вътрешния и затова ни бяха устроили засада. Разбира се, че имаше изтичане на информация, но отказвах да приема, че е от моите. Реших да отида и да го потърся в стаята му. Вероятно е бил зает да прави изчисления и да събира материал за онази планета. Позвъних. Вратата беше заключена. Като негов старши офицер имах достъп до стаята му. Активирах отключващия механизъм с комбинация от зеницата и гласова парола. Тялото на Рони лежеше на земята. Беше мъртъв. Стаята беше в безпорядък, сякаш са търсили нещо. Наведох се да го огледам. Вероятно беше умрял преди да започне операцията. Една прободна рана в областта на сърцето — бързо и чисто! Огледах вещите му — липсваха каквито и да е носители на данни. Единственият човек, който знаеше координатите на възможна планета приемник вече не беше жив. Твърде възможно беше някой от Вътрешния да го е засякъл, докато той се е ровил в кибер архивите да търси данни за тази планета. Дошъл е тук, принудил го е да ги даде, а после го е ликвидирал. Май Аврамович беше прав. За последно огледах стаята внимателно. Открих на леглото дълъг червен косъм, вероятно от перука. Жените в базата, заради жегата си бръснеха главите. Единствено момичета за забавление носеха перуки, но те не ходеха по стаите. Винаги бях подозирал, че някои от тях работят за Вътрешния отдел. Реших да се разходя до тяхната зона. Разбира се първо се отбих в апартамента на д-р Нели О. И тук дълго звънях, а никой не ми отвори. До покоите на докторката обаче няха достъп. Бях си тръгнал, когато вратата с лек шум се отвори и се показа Му Лин.

— Влизай бързо. — прошепна тя. Влязох и след мене тя бързо заключи. Изглеждаше ужасно преbledняла.

— Добре ли си? — я запитах обезпокоен. Тя не отговори, а се сгуши в мен.

— Мат, убиха д-р Нели. Мисля, че търсеха мен.

— Къде е? — попитах с пресъхнало гърло. Тя не ми отговори, а само погледна към стаята. Откъснах Му Лин от себе си и влязох.

Трупите за днес май ми дойдоха в повече. д-р Нели О. беше удушена с едно от нейните шарени шалчета. Носеше същата златиста рокля, в която по-рано през деня беше облечена Му Лин. От тази асоциация кръвта ми кипна. Червената перука беше паднала до трупа ѝ.

— Какво стана, Му Лин? — попитах като се върнах при нея.

— Не знам. Бях заспала. Някой дойде. Почувствах силна тревога. Изпитах необясним страх. Чух писък, а после шум. Скрих се в един шкаф. Не знам колко време съм стояла там. — и Му Лин отново се гушна в мен. — После почувствах, че ти си дошъл и тогава излязох.

— Всичко е наред! Успокой се. — започнах да я галя по главата и да ѝ говоря като на малко дете.

— Мат, теб те грози опасност. Искат да те убият. Страх ме е. — изхлипа тя.

— Това е минало. Всички, които днес се опитаха да ме убият, не са сред живите. — Явно беше усетила стреса ми. — Хайде, трябва да намерим къде да те скрием. Не бива да оставаш тук. Ще те заведа...

— Не, Мат, сега за мен тук е безопасно. Гръм не пада два пъти на едно и също място.

В предложението ѝ имаше някаква логика. Приех. Сложихме тялото на д-р Нели О. в един голям сак, който изхвърлих в химичните контейнери за биологични отпадъци.

— Пази се и не излизай! — заръчах на Му Лин.

— Ти се пази! — прошепна тя.

Тръгнах си още по-объркан и притеснен. Очевидно този, който беше убил Рони О, Хейни, беше минал и от тук. Но защо? Не виждах мотив за това убийство. Може би Аврамович ще ми помогне да го открия, но по-късно — сега имах нужда да се почистя и да гаврътна чаша — две „Вулкан“. Избрах да го сторя в обратен ред и отидох в любимия си бар до Сектор 3. Когато прекрачих прага разговорите секнаха и преминаха в тихо шушукане. Любопитните погледи бяха хвърлени крадешком. Сега аз бях новият комендант на базата, освен това бях герой, разкрил заговор на копелетата от Вътрешния и сложил ги на мястото им — в ада! Барманът ми сипа двоен „Вулкан“. Отпих две големи глътки. Скоро почувствах ефекта му — ентузиазъм се разливаше по тялото ми, силите ми се събуждаха. Това ми напомни за усещането от масажа на Му Лин. Прекрасната азиатка с вълшебните

пръсти и странните дарби... Замечтано отпих още една глътка. В този момент гласът на Аврамович ме сепна.

— Ей, Мат, какво по дяволите правиш тук? Знаеш ли от кога те търся?

— Аве! — поздравих го аз. — Трябваше да презаредя. — и вдигнах чашата си.

— Барман, дай и на мен двойно — поръча си Аврамович и се облегна на бара до мен.

— Знаеш ли, че идеята да се дрогира войската първо е хрумнала на генералите от пруската армия през 19 век? — обясни ми той, загледан в питието си. — Тогава обаче науката не е била напред и те им давали кокаин.

— Няма нищо ново под Слънцето, а скоро и нищо старо няма да има. — констатирах аз. — Аве, за моя човек Рони О, Хейни... — започнах, но прекъснах, защото при мен се спряха д-р Олек Сакадополу и капитан Ортега, отговарящи за болницата и обслужването.

— Е, Мат, сега на теб трябва да докладваме — започна Олек.

— После, момчета. Пийнете по едно с нас! — поканих аз. И барманът строи още две чаши.

— Тост за новия ни комендант! — тържествено и някак театрално вдигна чаша Ортега.

— Тост!

— Тост!

На съседната маса се сбиха двама войника. Аз и Ортега се притекохме да ги разтърваваме. Бяха доста превъзбудени и се наложи да ни помагат и другите, за да ги усмирим.

— Барман, май си ми дал повече от колкото трябва. — смъмрах го аз, вземайки чашата си, а Ортега внезапно се закашля и после се срина в краката ни, мятайки се в конвулсии. д-р Сакадополу се опита да му окаже първа помощ, но Ортега се изопна бездиханен.

— Отровен е! — оповести Олек Сакадополу и ме погледна изумено. Надигна се и помириша чашата с „Вулкан“ на Ортега.

— Сигурен съм, че отровата е била тук. Това беше убийство, комендант!

— Но тава е моята чаша! — с изумление гледах. Чашата на Ортега беше недокосната. Вероятно беше объркал чашите и беше

отпил от моята.

— Тогава са искали да убият теб! — напълно сериозно каза д-р Сакадополу.

Всички в бара бяха замръзнали и наблюдаваха случващото се. Аврамович пръв реагира.

— Ще вземем чашата за генетичен анализ. Който се е опитал да те отрови — ще си плати! А къде е барманът?

Барманът беше потънал в дън земя. Никой не беше видял кога е излязъл. Беше обявен за издирване.

— Мат, ще ти дам охрана двама от моите хора. Никъде няма да ходиш без тях! Те ще правят анализ на всичко, което ядеш, пиеш, дишаш!

— Мога да се грижа за себе си, Аве, голямо момче съм! Нямам нужда от бавачки! — дърпах се аз, макар че някой се опита току що да ме убие. Сетих се за предупреждението на Му Лин. Не го бях взел на сериозно. Момичето май наистина е медиум! Погледах трупа на Ортега. Лицето му беше станало мораво—лилаво.

— Олек, можеш ли да определиш каква е била отровата? — попитах делово.

— Не мога да кажа с точност преди химическия анализ, но ми прилича на естествена, извлечена от билки.

— Къде изчезна онова копеле — барманът? — ядосваше се Аврамович. — Сигурно я е сипал докато разтървавахме тези дрогирани нехранимайковци!

— Всеки от бара би могъл да е. — казах аз.

— Да, ама само барманът си плю на петите! — аргументът му беше основателен.

Дойдоха и изнесоха трупа в биоразградима капсула. Олек тръгна с тях към медицинската лаборатория, а аз с Аврамович поехме към Центъра за управление в склада на 41 Сектор. Бяхме планирали да се нанесем в Контролния център на базата, но след операцията всичката апаратура там беше унищожена. Така че трябваше да ползваме старите бракувани компютри от бомбоубежището. По пътя разказах на Аврамович как съм открил трупа на Рони О, Хейни. Спестих историята с червения косъм и д-р Нели О. Сега предстоеше да решим най-важния въпрос — как и къде да уредим извозването на хората. Списъците бяха така съставяни, че болните, слабите и старите или

просто хора с добро здраве, но генетично предразположени към инфаркт, инсулт, диабет и други сериозни болести, да бъдат оставени за последни. Ежедневно зад електромагнитната стена само на нашата база умираха средно по петдесетина човека.

Моето предложение беше да се преработят списъците така, че да вземем първо хората с опасност за живота. Експертите от екипа на Аврамович възрази с доводите, че първо това ще отнеме ценно време и второ — ще създаде смут и безредици. Варианта, който той предлагаше, беше да се придържаме към вече изготвените списъци, но да изтеглим графика максимално. Ще товарим дори малко над максималния товар хора. Ще прекратим товарните доставки и в товарните кораби ще пътуват хора. Вярно е, че няма да имат удобствата на пътническите, но ще живеят. Така за един ден ще отпътуват два пъти повече. Беше направил подробни изчисления колко хора можем да евакуираме през идващите два и половина — два и половина и три дена. Цифрата беше почти 230 хиляди, много по-обнадеждаваща от първоначалните ни груби сметки. Навън към вчерашни данни имаше около 301 437 земяни, чакащи смъртта си или евакуацията си, което дойде първо. Сега предстоеше втората, най-рискова част от операцията. Аве с малък екип от специалисти по комуникациите щяха да излетят с една от частните соваки в орбита над Земята. За една — две минути щяха да заглушат последния спътник и щяха да изпратят заповед от името на Правителството до останалите два и половина и шест бази с новите координати където да изпращат корабите. Беше рисковано, защото беше възможно за този малък отрязък от време да се получат и изпратят други съобщения и то истински. Беше възможно и да попаднат на патрулиращи кораби от някоя от другите бази, но само така още 600 000 души щяха да бъдат спасени от робство или смъртта.

Аврамович тръгна по тайните тунели към пустинята, а аз излязох от бомбоубежището. Вече беше изгреело слънцето. Отправих се към сградата на Вътрешния отдел, където бях оставил охрана Иванов и Пайк. Те, след като ми отдадоха чест, ме поведоха към вътрешността на постройката.

— Сър, трябва да видите нещо с очите си! — каза развълнуван Пайк. Слязохме до десето ниво под земята. Пред очите ми се разкри необикновена гледка — сред тучна истинска растителност се ширеше огромен басейн пълен с вода! Докато хората отвън си дестилираха

урината, за да има какво да пият, тези бюрократи са пилеели тонове вода, за да се забавляват. Толкова много вода!

— Пречистете тази вода и я раздайте на хората навън! — наредих аз.

Чудесата не свършваха с басейна. Още едно ниво надолу имаше мини ферма — десет крави, трийсетина овце, петдесетина кокошки още толкова патици, скромна свинеферма и над двеста зайци. А на следващото ниво имаше зеленчукова и овощна градина с истински сочни и уханни краставици, домати, пипер, аспержи... и разни други неизвестни нам зеленчуци и плодове. Някъде в края зърнах и леха ягоди. Откъснах си едно плодче и го опитах. Беше най-вкусното нещо, което съм ял в живота си.

— Сър, какво ще правим с всичко това? — попита Иванов.

— Нека яйцата, млякото, плодовете и зеленчуците да се раздадат между войниците. Така всички ще повярват в нашата версия, че е имало заговор от Вътрешния отдел. А животните ще запазим и ще ги вземем с нас на новите земи! И още нещо — тази сграда да се преустрои на лазарет. Нека излязат военните лекари и санитарии извън базата и да прибират тук всички хора с опасност за живота. Ако трябва да чакат реда си, то ще е тук на хладно.

Чудесата обаче не свършваха с басейна и минифермата. Открихме в едно складово помещение опаковани и готови за транспортиране произведения на изящните изкуства — яйца на Фаберже, книги, гоблени, картини, скулптури. Дори „Слънчогледите“ на Ван Гог бяха там, както и смятаната за унищожена по времето на Третата световна война „Момиче с хермелин“ на Леонардо да Винчи. А в съседство имаше голям трезор, пълен със златни кюлчета.

Изведнъж личните ни информационни мобилни започнаха да пиукат и да получават данни.

— Изглежда Аврамович е включил сателита — предположих. Всичко вървеше по график. След по-малко от минута връзките отново бяха прекъснати. Този път завинаги. Хвърлих бърз поглед на получените съобщения. Едно от тях ме заинтересува. Беше изпратено в 2.45 часа снощи от Рони О, Хейни. Включих го на високоговорителите, така, че да го видим всички. Рони беше в стаята си.

— Сър, — започна той. — намерих снимките на Мария от изследователската експедиция. Изпращам Ви тях и всичката друга

информация, която имам. Не се знае, искам да кажа, ако бъда ранен или убит при акцията след малко, да ги имате. — Устройството го извести, че пред вратата има човек. Рони попита — Кой е?

— Изпраща ме полковник Мат Мак Нийл! — каза гласът.

Рони се обърна към камерата и се усмихна:

— Сър, вероятно и Вие мислите като мен и искате файловете сега. Ето изпращам Ви ги! — После щракна и съобщението беше пратено.

Гледахме мълчаливо тъмния екран. После го пуснах и изгледахме още веднъж.

— Аз не съм пращал никого при него. — казах с пресъхнало гърло.

— Сър, може би може да филтрираме образа на записа. Ето тук се отразява монитора на входната врата. Виждате ли? — предложи Пайк и посочи лъскавата повърхност в стаята зад образа на Рони.

— Добре, вижте какво може да направите. Искам да го пипна това копеле! Но по-важното е, че имаме координатите на планетата.

Пуснахме и прикачения файл. Беше от любителската камера на Мария. Видяхме как се качва екипа на кораба и се отдалечава от Земята. Следващите кадри бяха от космоса. Корабът навлизаше в орбитата на синьозелена планета. Гледката беше престъпно обещаваща. После идваха нови кадри на огромни зелени площи с пищна растителност. В кадър влезе и някакъв учен, който дишаше въздуха без скафандър. Той помахаше към камерата. Предположих, че беше братът на Мария. В последния епизод млада жена вземаше проби в епруветки от огромно кристално чисто езеро. След това идваха купища доклади за състоянието и състава на компонентите на почвата, атмосферата и опит за картотекиране на растителни и животински организми. Гледахме като омагьосани. Тази планета беше по-красива от онази, на която трябваше да заселим човечеството, а на практика само тези от Правителството и свръх богатите достигнаха. Сравнена с тази, Езерипон 4 беше пустиня! Нямах търпение Аврамович да се върне и да му покаже доказателството. От снощи заради метеоритния дъжд и метежа не беше отпътувал нито един кораб. Сега щяхме да им зададем новите координати и „Здравей, синьозелена плането!“

Притесняваше ме въпроса колко и какви ли други съобщения бяха успели да се промъкнат и да се получат. Тревогите ми се оказаха

напразни. Освен нас тримата, които бяхме в сградата на Вътрешния отдел, никой друг в базата не беше получавал нищо. Това, както обясни Хелски, нашия програмен инженер, се дължало на факта, че сградата била снабдена със супер мощна антена, която да лови и при 99% затъмнение на сигнала. Излизаше, че ако по това време не бях тук, никога нямаше да получа съобщението от Рони. Това си беше невероятен късмет или подарък от боговете! Чувствах се като голям късметлия. Първо — мисията мина успешно, после се разминах на косъм с чаша отрова, а сега получих известие от отвъдното.

Ала нова беда ме извади от екстаза ми. Докладвах ми, че при навлизане в земната орбита совалката на Аврамович била сериозно засегната от няколко едри метеорита и се разбила при кацане. Двама от хората му бяха мъртви, пилота беше ранен, а Аврамович беше в критично състояние. Отидох да го видя в интензивното. Лично доктор Сакадополу се грижеше за приятеля ми. Всякакви тръбички стърчаха от тялото му. Лицето му беше подпухнало до неузнаваемост.

— Как е той? — попитах и кимнах към доктора да излезем да говорим навън.

— Стабилизирахме го, но следващите 24 часа ще са решаващи. Има много фрактури по тялото, но опасността идва от кръвоизлива в мозъка. — обясни Сакадополу.

— А другият как е? — попитах за пилота. Аврамович не беше ни запознал, но го помня още от първата вечер в подземната база. Беше от най-верните му хора.

— След два дена ще е като чисто нов! Той е късметлията. — осведоми ме доктора.

Нямаше какво повече да правя в болницата и отправих да видя как върви в контролния център по полетите. Прогнозите бяха добри. До десет часа метеоритният поток щеше да отmine и излитащите полети да продължат. Днес бяха се върнали три пътнически и два товарни празни кораба. Бяха малко поодраскани от метеоритите, но нищо сериозно. Вече се пълнеха с пасажери. Хубавото на грозните евтини машини е, че са много здрави. Хората на Аврамович бяха натоварени да правят навигационните настройки на корабите. Сега, когато той беше в безсъзнание, се налагаше аз да говоря с тях да въведат новите координати към новата планета C2D4.

Когато влязох в бомбоубежището ми отдадох чест. С тревога изслушах моя разказ за състоянието на началника си. После им казах за новата синьозелена планета. Изгледаха кадрите от там с нескрито любопитство и дори ми се стори, че долових смътна радост у някои. Ето защо техният единодушен отказ да променят координатите за полетите ме завари неподготвен.

— Вие не сте наш пряк началник, сър, — възрази любезно, но твърдо един от войниците. — така че се налага да Ви откажем. Приемаме заповеди само и единствено то полковник Аврамович, а в негово отсъствие от подполковник Коен или Йемич!

— Сега аз съм комендант на базата — започнах да говоря бавно, отчетливо и много ясно — и да откажете да изпълните моя заповед, войнико, е неподчинение и подлежите на дисциплинарно наказание. А да откажете всички е равносилно на бунт!

Атмосферата стана напрегната, затова реших да сменя тона и тактиката. Заговорих по-меко:

— Но аз ви разбирам всички. Лоялността ви към Аврамович е похвална. И ето защо... — не можах да си довърша изречението, защото по радиовръзката ми изписука кода за спешност. Търсеха ме от моята група. Махнах с ръка и хукнах.

В 38-и хангар сега беше нашият щаб. Пайк и Хелски ми бяха изпратили спешното повикване.

— Сър, имаме изображение на човека убил Рони. — започна Хелски.

— И защо беше тази тревога?! — възмутих се аз.

— Защото, сър, защото това е човека на Вашия приятел. — запелтечи Пайк.

— Какви ги дрънкаш?

— Ето, вижте. — показва ми Хелски. — Това се виждаше тук. Аз увеличих изображението и го обърнах и — той пусна програмата. На дисплея цъфна лицето на пилота, който лежеше сега в интензивното.

— Казва се Антони Коен, подполковник от спецчастите. Това е нашият човек, сър!

— Не, не! — отказвах да приема. — Да проверим пак! Няма логика! Няма! Сигурен ли си в тази шантава програма?

— Абсолютно, сър! — Хелски беше категоричен.

— Но ние само знаем, че този човек е бил пред врата на Рони. Нямаме доказателство, че го е убил, нито, че изобщо Рони го е пуснал в стаята.

— Не, сър, но Вие знаете, че не сте го изпращали при Рони, нали? — упорстваше Хелски.

Да — знаех! Искаше ми се да зная повече. Върнах се в болницата. Имах въпроси, които трябваше да получат отговор незабавно. Доктор Сакадополу още беше на смяна.

— Не виждам как ще го разпиташ, Мат. — поклати той глава. — Човекът е много слаб. Мога да го изкарам от упойката с медикаменти, ала не можем да го принудим да говори, а и от най-малката болка би изпаднал в кома. А за серуми на истината изобщо не може и да става дума. Трябва ни магия!

— Магия? — замислих се аз. — Ще намеря магия, докторе! Ти го доведи в съзнание!

Магията, която ми трябваше се казваше Му Лин. Разказах ѝ всичко от край до край. Тя стоеше и ме слушаше мълчаливо. Казах ѝ и какво очаквам.

— Ще се справиш ли, Му Лин? Можеш ли да повлияеш на психиката на някого и да го накараш да ти каже своите тайни?! — тя беше единствената ми надежда.

— Ще направя каквото трябва. — някак странно студено ми отвърна тя.

Когато се върнахме в болницата доктор Сакадополу беше изпълнил обещанието си и подполковник Коен беше буден. Не се зарадва май на посещението ми. Отдръпнах се и влезе Му Лин. Тя го фиксира с поглед и му заговори бавно:

— Здравей, Антони. Аз съм тук, за да ти помогна. — Леко хвана ръката му и започна за масажира някаква точка по нея. — Така ти става по-добре, нали? — и подполковник Коен кимна утвърдително с глава. — Аз ще ти помогна. Ти трябва само да слушаш моя глас. Аз ще ти отнема болката. Ето така. — и Коен изглежда изпадна в нещо като унес. Му Лин продължаваше — Ти се чувстваш добре. Ще броя до десет и ще заспиш. Като плесна с ръце ще отвориш очи и ще ми отговаряш без лъжи, само истината. Нали така, Антони? — и тя започна да брой. Още на „осем“ Коен изглеждаше много дълбоко заспал. — Ти си на едно прекрасно място, където няма болка и жегата,

сега — тя плесна с ръце — отвори очи! — и Коен послушно се ококори, а доктор Сакадополу гледаше удивен този сеанс. — Кой те изпрати при Рони О, Хейни и защо? — зададе първия си въпрос Му Лин. Възцари се мълчание. — Антони, кой те изпрати при Рони О, Хенли и защо? — повтори въпроси си тя и тогава Коен започна да разказва:

— Трябваше да елиминирам редник Рони О, Хейни и да взема всички документи и носители на данни от стаята му, за да не допусна планът ни да се провали. — говореше той безизразно.

— Кой ти поръча?

— Полковникът.

— Лъжеш! — извиках аз.

— Ш-ш-шт, Мат, да не го събудиш. Той в транс. — ми се скара тихо Му Лин. После се обърна към пациента си. — Ти ли уби интимната терапевтка Нели О.?

— Да, тя също беше опасна за мисията ни. — отговори Коен.

— Защо?

— Защото полковникът каза. Да, така каза: „Тя има въздействие върху Мат!“.

Му Лин ме погледна. После зададе още един въпрос:

— Как изглеждаше тази жена, Антони?

— В сребриста рокля.

— Му Лин, попитай го какъв е планът? — подканих я аз.

— Антони, за какъв план говориш? — повтори бавно и тихо въпроса ми тя.

Отново се възцари пълна тишина. Дори и под хипноза подполковникът се съпротивляваше, но след още няколко опита на Му Лин се отпусна и разкри потресаващо гнусно предателство. Когато Аврамович разкрил сделката, която Правителството въртнало с господарите на Голямата Кришва, решил и той да изкара нещо от това. Трябвал му само някой наивен филантроп като мен да му помогне за плана. След като с моя помощ ликвидира хората от Вътрешния отдел и потопа планетата в информационно и комуникационно затъмнение, той влязъл в контакт с мутантите от Голямата Кришва. Корабите или част от тях пак щели да пътуват към отровните мини, а срещу това Аврамович е щял да получи един спътник с диаманти. Днес, когато са били в открития космос сделката е била финализирана.

— Му Лин, попитай го колко хора са знаели за тази сделка? — помолих аз и тя повтори въпроса ми.

— Аз, Валери Йемич и Хо Янг — беше отговорът му.

— Това са другите двама, които са били с тях в совалката. — ми обясни доктор Сакадополу.

— Достатъчно! Хайде, Му Лин! — подканих я аз.

— Изчакай ме отвън, Мат. — помоли ме тя.

— Мат, извадихме късмет. — каза доктор Сакадополу в коридора.

— Шибан късмет, докторе! — му отвърнах аз сърдито. — Хората на Аврамович не искат да ми се подчинят. Няма и да повярват на тази история. Аз още не мога да повярвам. Разбираш ли? В Академията Аврамович беше за мен като брат. Един за друг бяхме готови да умрем!

— Мат, това е било някога. Отдавна, старче! Пораснали сте. Променили сте се.

— Мамка му! Защо? — бях ужасно, ужасно ядосан. За първи път бях така гадно преследван от някой, на когото безусловно вярвах. — Как искам да го попитам в очите: „Защо?“!

— Докторе, — чухме гласа на Му Лин зад нас. — ще можете ли да съобщите и полковник Аврамович?

— Ами, да, всъщност обаче има огромна опасност за живота му, обаче то при тези обстоятелства...

— Добре ли си, Му Лин? — Тя изглеждаше много бледа и очевидно едва се държеше на краката си.

— Ще се оправя, Мат. — твърдо каза тя. — Може да се опитам да обработя твоя... Аврамович. Ще го накарам да нареди на подчинените си да изпълняват твоите заповеди.

Идеята ми допадна. Докторът се зае да натъпче бившия ми приятел с нужните лекарства. След час ни покани в стаята. Аврамович беше отворил очи. Опита се да ми се усмихне, но като видя Му Лин до мен се обърка.

— Аве! — поздравих го със зла усмивка. — Май не се радваш да видиш приятелката ми? А, да! Мислеше, че е мъртва?

— Защо, Мат?

— Не! Аз питам „Защо?“, Аве?! Знам всичко. Антони Коен ни разказа невероятна история. Не мога да повярвам!

— Точно за това те харесвам, Мат. Никога не приемаш, не допускаш, че хората може да имат скрити подбуди. — Аврамович се усмихваше докато говореше. — Никога няма да провериш информация, получена от близък човек. За войник си прекалено човечен, Мат.

— Аве, двама от хората ти са мъртви, а Коен е в другата стая. Съучастниците ти са аут. А аз получих писмо от оня свят. Рони ми изпрати координатите на планетата, за която ми беше споменал. Все пак ще спасим хората. Само трябва да кажеш на хората си да следват моите заповеди.

Аврамович се засмя иронично.

— Мат, сделката е добра. Присъедини се към мен. Ще делим на две! Какво ще кажеш? Ще сме несметно богати. Диамантите са най-добрите приятели в четирите галактики.

Наглостта му ме вбеси.

— Ах, ти, мръсно копеле!

— Какво ще ми сториш? — с насмешка ме попита той. — Ще ме убиеш? Аз съм почти мъртъв. Приеми сделката ми, Мат! Предпочитам да умра богат, отколкото да се заселя на голя планета и да живея примитивно както преди три хиляди години! — изглеждаше непоколебим.

Му Лин се приближи към него. Този път ѝ трябваше много повече време, за да го приведе в хипноза, дали защото се беше уморила с Коен или защото Аврамович беше доста по-психически стабилен и уравновесен. Му Лин разбираше колко е сериозна ситуацията и положи много усилия. Когато след половин час в стаята влязоха хора от екипа на Аврамович им беше наредено безусловно да ме следват навсякъде. Ако не знаех, че е под хипноза, не бих заподозрял.

— Какво ще правим с него, докторе? — посочих към леглото му, когато войниците му си тръгнаха. Аврамович беше изпаднал в лека дрямка. Му Лин му приказваше нещо тихо.

— Нямам представа, Мат. Аз съм лекар. Полагал съм клетва да не вредя. Когато се излекува ще ти го предам, а до тогава ще сложа охрана отвън. — каза доктор Сакадополу.

— Да, докторе, ще мислим после. Излишно е да те моля да не казваш на никого, нали?

— Разбира се, Мат. Обаче, знаеш ли какво се сетих. Мисля, че в бара точно Аврамович се опита да те ликвидира като сипа отровата в питието, което Ортега изпи.

— Е, да, аз бях изпълнил своята роля, но дори и сега, като зная за това, пак не мога да му посегна. Разбираш ли?

— Доктор Сакадополу, — връхлетя един санитар — пациентът Коен е изчезнал!

— Избягал?! Как?! — не повярва докторът.

Му Лин се присъедини към нас. Не изглеждаше особено разтревожена за Коен.

— Не се тревожете за него. — каза само загадъчно. После припадна от нервно изтощение. Докато доктор Сакадополу ѝ биеше подсилваща инжекция, донесоха трупа на подполковник Антони Коен. Немерили го да лежи гол под безмилостните лъчи на слънцето. Беше загинал от слънчев удар. Според охранителните камери той сам излязъл навън, съблякъл се и си взел слънчева баня... Едновременно с доктор Сакадополу погледнахме към Му Лин. Това беше нейното отмъщение, но нищо не казахме.

Когато се свести я взех на ръце и я отнесох в моята стая. Там за първи път правихме любов. Тази нощ отлетяха първите три кораба към синьозелената планета, която щеше да стане нашия нов дом. Сред първите пасажери беше и братът на Му Лин. Рано сутринта Аврамович беше починал от съсирек, попаднал в сърцето му. Почувствах се облекчен, че няма да ми се налага да бъде негов съдник. Все пак той беше моят най-добър приятел!

Следващите деветнадесет дена изкарахме с по един-два часа сън в денонощието. Всеки даваше всичко от себе си. Жаждата за нов живот и свобода така беше завладяла умовете на войниците, че почти нямаха нужда от „Вулкан“. Но понякога ентусиазмът беше пронизван от тъмната сянка на съмнението: „Ами, ако тази планета се окаже негостоприемна?“.

На четиринадесетият ден след бунта извън базата се появи някакъв хахо, който се обяви за Месията на последното пришествие на Христа. Новият гуру бързо си намери последователи. Два дена по-късно две хиляди човека, сред които той не беше открит, извършиха масово самоубийство.

Като изключим това евакуирането на хората вървеше оптимално бързо. Използвах създадените контакти от Аврамович с черноборсаджиите, за да изтъргувам с тях срещу съкровищата на Вътрешния отдел стари книги: наръчници и учебници, които ще научат хората пак как да се трудят с ръцете си в новите земи. На човечеството се даваше втори шанс и този път трябваше да подходим по-мъдро. Дълго разисквах с група учени — еколози дали да вземем с нас животните от мини фермата. Дали нямаше да нарушим равновесието на тамошната флора и фауна. Имаше и „за“ и „против“ и накрая се прие, че земните животни ще бъдат отглеждани само във ферми, контролирано. Поддържах комуникация с десет от останалите бази посредством едно старомодно устройство, наречено телефон, изобретено някой си Александър Бел. В бомбоубежището открих няколко апарата и се оказа, че кабелите им са в ред. най-приятните ми мигове бяха тези в компанията на Му Лин. И ето ни — заедно в последния товарен кораб. Тя се е сгушила в мен и ми се усмихва.

— Знаеш ли, започвам да се чувствам като Мойсей и Ной едновременно. Странно е. Пътуваме в този огромен кораб, пълен с войници, граждани, животни и вещи.

— Само че на ноевият ковчег не е било така пренаселено. Били са Ной, жена му и тримата му сина с жените си, а тук сме 10486 човека. — каза Му Лин.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.